

QUẢ TIM NGƯỜI TỬ TÙ

QUÝ THỂ

Bác sĩ Khoa trở về lúc sáu giờ. Cả nhà đang ăn sáng. Mọi người ngạc nhiên nhìn chàng. Chưa bao giờ Khoa tỏ ra mệt nhọc như buổi sáng hôm nay. Mặt chàng hốc hác tái xanh, chỉ qua một đêm mà râu ria tua tủa. Bà Lan mẹ của Khoa giục con rửa mặt rồi ra dùng bữa sáng. Khoa nói chàng chỉ muốn ngủ thôi. Chàng vào phòng, để nguyên quần áo và cả đôi giày, ngã lên giường ngủ vùi.

Đêm qua đối với Khoa thật là một đêm căng thẳng tột độ. Mười hai giờ khuya, xe của bệnh viện đến nhà đón chàng. Có một người vừa được chuyển tới viện trong tình trạng nguy kịch. Đến nơi Khoa nhận ra ngay nạn nhân bị xuất huyết nội trầm trọng. Người bệnh được chuyển ngay vào phòng giải phẫu. Mọi phương tiện y khoa được dùng vào việc cứu mạng. Ngọn đèn mổ được hạ xuống thật thấp. Với cặp mắt tinh tế và bàn tay lành nghề, chỉ trong một thời gian ngắn, Khoa đã tìm ra chỗ chảy máu và ngăn chặn kịp thời.

Sau đó là những giờ phút đầy căng thẳng và lo âu. Một cuộc chiến đấu giành giật mạng sống giữa thần chết và con người. Huyết áp rất thấp, không còn đo được nữa. Cái ngực trần của y để ý lắm mới thấy hơi thở nhấp nhô. Sắc mặt hần trắng bệch như một thây ma. Y đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Màn huỳnh quang của chiếc máy tim mạch vẽ nên con đường ngoằn ngoèo ma quái như muốn đùa cợt với Khoa. Có khi nó chỉ là một đường thẳng màu xanh mắt mèo. Gợn lên yếu ớt những làn sóng lặn tẩn. Có khi nó ngập ngừng muốn tắt rồi loé lên để lại phía sau chiếc đuôi dài mờ nhạt dần như chiếc sao chổi. Trái tim nạn nhân mệt mỏi thoi thóp, rã rời. Hình như trong lúc này chỉ với sự ham sống mãnh liệt thôi thúc cho nó làm việc. Trái tim Khoa cũng kiệt sức, chàng sắp ngã quy như con người bất hạnh kia. Không còn cách nào khác, chỉ còn cách tiếp huyết. Khổ thay trong kho loại máu của hần không còn một giọt. Định mệnh cũng đã sắp đặt mọi chuyện. Chính Khoa là người có cùng một nhóm máu với y. Khoa quyết định truyền trực tiếp. Đây là một kỹ thuật đầy bất trắc nhưng cũng có nhiều ưu điểm vì nó kịp thời. Trường hợp này chậm có nghĩa là không thể cứu vãn. Chàng bắt tay vào việc ngay. Một chiếc ống nối liền động mạch giữa hai người. Nhờ áp huyết của chàng cao nên một dòng máu được đẩy qua người bị nạn. Cái ống nhựa hoá thành chiếc cầu sáng ngời nhân ái được mở ra.

Chừng vài mươi phút sau, như ngọn đèn được tiếp thêm dầu, trên màn huỳnh quang con đường lại hoạt động, trái tim bệnh nhân bắt đầu lấy lại sức lực. Những mũi nhọn sắt nét bắt đầu xuất hiện, đều dần . Trái tim vừa trải qua mấy giờ thử thách lần hồi trở lại công việc quen thuộc của nó. Thực là kỳ dị, trái tim Khoa cũng như vừa được tiếp sức. Phút chốc chàng cảm thấy khoẻ khoắn lạ thường .

Đến lúc này Khoa mới có thời gian quan sát bệnh nhân. Hấn là một người đàn ông cỡ bốn mươi tuổi, trước đây chắc là cường tráng, giờ đây thì bệnh hoạn đã làm cho hấn tiêu tụy bạc nhược . Nhưng trên khuôn mặt của y vẫn còn cái gì đó phẳng phát tính cách ngang tàng dữ dội .

Trời gần sáng, mấy người tham gia ca mổ thực sự mất sức, chỉ có Khoa, hai con mắt sáng quắc, chàng không thấy mệt mỗi buồn ngủ. Có một điều khá lạ là hai chân tuy chẳng có việc gì lại mỏi nhừ. Cho tới lúc này hình như phần thắng có vẻ nghiêng phía chàng. Khoa tự thưởng cho mình một liều thuốc, chàng đi chậm chậm ra vườn. Trời mát lạnh. Khoa bỗng chốc thấy mình thoát hấn ra khỏi ca mổ. Đã bốn giờ sáng, phương đông da trời sáng lên nhẹ nhẹ. Rồi thì lần đầu tiên trong đời Khoa mới biết được thế nào là màu xanh của một nền trời mà tiểu thuyết thường mô tả. Rõ ràng là một màu xanh nước biển thẫm chuyển dần sang màu xanh trứng sáo rất tươi .

Khoa ngạc nhiên vì trong sân bệnh viên có một xe công an. Rất nhiều người võ trang đứng cạnh canh phòng mổ và rải rác khắp nơi . Khoa ngồi xuống ghé đá. Một người đến xin mời lửa. Người này nói :“ Xưa nay tôi cứ tưởng nghề y là một nghề nhàn. Ai ngờ đêm nay chúng kiến bác sĩ làm việc tôi mới thấy hết được sự khổ nhọc . Bác sĩ đem hết tâm trí và cả máu của mình để giữ gìn trái tim một con người . Nhưng tất cả công lao của bác sĩ sẽ là công dã tràng!”.

Khoa ngạc nhiên hỏi :

- Anh nói sao ?

- Cái quả tim mà bác sĩ nâng niu giành giật với tử thần, cuối tháng này, người ta sẽ bắn vỡ tung nó ra !

- Tại sao ?

- Hấn là một tử tội !

***

Khoa chỉ mới ngã lưng một lúc lại có chuông điện thoại reo vang. Bà Lan nói :“ Lại có chuyện nữa rồi. Tội nghiệp con tôi, nó mới chợp mắt chưa đầy mười lăm phút”. Khoa vùng dậy, chàng tỉnh ngủ ngay. Chàng nghĩ : cũng may chưa cởi quần áo; chàng lên xe phóng ngay tới bệnh viện. Cô Hoà y sĩ trực nói ngay :“Áp huyết tụt, không đo được, tim muốn ngừng, thân nhiệt giảm...” Khoa cầm cổ tay lạnh ngắt của bệnh nhân, bấm những ngón tay thật mạnh chàng mới nhận được những rung động mong manh tưởng như tơ nhện. Mạch hần nhảy theo cái kiểu mà người xưa thường nói như chim sẻ mổ thóc, vài ba cái rồi ngừng . Khoa rùng mình , chàng liên tưởng tới tiếng gó cửa của tử thần . Chàng lao ngay vào công việc cứu tử. Mọi người, mọi phương tiện đều được sử dụng đến. Chàng lại ngồi trước màn huỳnh quang của chiếc máy tim mạch. Trái tim nhọc nhằn giống như con ngựa già không còn đủ sức kéo chiếc xe nặng qua dốc. Đã có lúc chàng phải thăm dò dành nó :“ Gắng lên, gắng lên, không được ngã quy tim ơi!”. Kỳ diệu thay, con tim như một võ sĩ sắp ngã sập trên đài, được tiếng reo hò cổ vũ dùng hết tâm lực cố sức vùng lên . Nhưng cũng không thể kéo dài mãi cái tàn lực này. Trên màn huỳnh quang vẽ nên những đường mờ nhạt vô nghĩa. Là một người làm công tác khoa học, chàng không tin vào bất cứ phép lạ nào, thế mà giờ đây chàng lại thăm kêu gọi những sức mạnh vô hình giúp chàng trong giây phút cực kỳ khó khăn này. Giây phút mà chàng cảm thấy cô đơn hơn cả. Bao nhiêu thành tựu của khoa học, bao nhiêu con người, bao nhiêu trí tuệ đã không đem lại kết quả chắc chắn nào cả. Tính mạng của hần như chiếc bong bóng xà phòng không biết vỡ lúc nào. Muốn cứu hần phải có thêm máu. Chàng quyết định một lần nữa lại phải cho máu. Y sĩ Hoà ngăn ngại:“Anh mới cho máu đêm rồi. Con người mà pháp luật cho là không đáng sống đó có đáng cho anh hy sinh hay không?” Khoa không nghe, nói như ra lệnh :“ Nhanh lên ! Truyền trực tiếp, không còn cách nào khác”. Hai trăm phân khối, cô Hoà dừng lại. Khoa bảo:Thêm nữa. Ba trăm phân khối, Hoà lại dừng, Khoa không chịu. Đến bốn trăm thì Khoa thấy choáng váng, Khoa toan ngồi dậy thì lại bị ngã vật xuống .

Trái tim con bệnh như cánh đồng bị khô hạn được tiếp nước. Nó uống no nê và hồi phục nhanh chóng. Cái đường xanh mắt mèo trên màn huỳnh quang bắt đầu sắc nét, chạy một cách tự tin đều đều từ trái sang phải như một đoàn quân diễu hành sau chiến thắng. Chàng thấy đói. Đã hơn hai mươi bốn giờ qua chưa có gì trong bụng. Hoà mua cho Khoa bánh mì. Chàng vừa ăn vừa nhìn cái ngực bệnh nhân thở sâu và đều, chưa bao giờ có bữa ăn ngon như hôm nay . Da mặt hần đã ửng chút màu hồng, hần đã lấy lại thần sắc. Khoa ngồi trên ghế và ngủ với một niềm vui .

Sáng hôm sau Hoà lay chàng dậy và nói hấn đã tỉnh. Hấn nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, nét mặt như trải qua một giấc mơ dài. Hấn còn đang ngỡ ngác thì vụt nhớ lại tất cả: Hấn là ai ? Và đang ở trong hoàn cảnh nào. Hấn hoảng hốt, cố vùng dậy, vết mổ rỉ máu, Khoa hét lên :“Đè hấn xuống, cột chân tay lại”. Hấn chỉ mới đủ sức thì thào. Câu nói đầu tiên hấn thốt ra đối với Khoa là :“Đồ bác sĩ gớm ghiếc bất nhân”.

Khoa yên tâm trở về, chàng dặn y sĩ Hoà có gì kêu chàng ngay. Tới nhà, vợ chàng là Nga trách móc:

- Anh làm việc suốt ngày đêm, bỏ bệnh nhân ở nhà , họ chờ mãi không được giận dữ bỏ đi nơi khác cả. Ông giám đốc Tân tỏ ý bất bình. Ông nói anh xem thường bệnh nhân, ông ta đã chọn bác sĩ khác để điều trị cái bệnh phì nộn rồi . Còn bà thương gia Nguyễn chờ anh mấy buổi không được cũng đã tức giận bỏ đi tìm người khác chữa cái bệnh dị ứng với chất kem dưỡng da của bà ta. Cô Nguyệt Minh cũng trách anh hứa chữa bệnh mụn trứng cá mà anh không chịu giữ lời hứa . Người ta đã mách cho tôi biết tất cả công việc anh làm mấy ngày nay. Thật là một việc làm hết sức ...vô duyên !

Đến lúc này Khoa mới thấy thế nào là mỗi mệ. Chàng vào phòng tắm xối nước thật nhiều. Trong khi tắm cái hình ảnh trên màn huỳnh quang ghi lại hoạt động trái tim như một đoàn quân chiến thắng với những chiếc dáo nhọn nhô lên rất đều đặn hành từ trái sang phải làm cho chàng quên hết cả nhọc nhằn bực bội. Chàng huýt sáo một khúc quân hành và muốn nhào tới bên vợ để chia sẻ niềm vui. Nhưng Khoa kịp dừng lại ngay vì thấy vẻ mặt bất bình, nặng như chì còn đọng trên khuôn mặt mới tô phấn của Nga. Chàng tiu nghỉu quay ra .

Sau khi ăn một bữa ăn sáng thật ngon miệng Khoa thấy bồn chồn, không thể làm một việc gì khác. Chàng lại phóng xe vào bệnh viện. Bà Lan và Nga nhìn theo ngao ngán lắc đầu. Đến nơi chàng vào ngay phòng hồi sức. Vừa thấy chàng hấn cựa quậy dữ dội gào lớn :“Đi đi, đồ ác quỷ, vô lương tâm, tao mà thoát được thì đừng hòng giữ mạng”. Khoa thấy vui vì có vẻ hấn đã khoẻ thật rồi. Chàng xem lại tất cả những dụng cụ đặt cạnh giường hấn . Cái ống tháo chất cặn từ vết mổ vẫn làm việc tốt, nó để thoát ra những giọt nước hồng. Chàng sờ chiếc trán thô, nhầy nhụa mồ hôi, hấn không bị sốt, nghĩa là chưa có dấu hiệu nhiễm trùng.

Đang khi Khoa chăm sóc bệnh nhân thì giám đốc bệnh viện tới. Ông nhìn Khoa một cách trách móc và nói giọng nghiêm khắc :“ Thôi như thế là quá đủ. Tôi không chấp nhận anh sử dụng quá nhiều dụng cụ , thời gian và những người ở đây cho trường hợp này”. Khoa gật đầu, Chàng

lại nghĩ :Phải có thuốc kháng sinh loại mạnh, để thể này không yên. Chàng kê đơn thuốc rồi nhờ cô Hoà đi mua . Hoàng ngạc nhiên thấy chàng cởi chiếc đồng hồ ra trao nhờ cô bán lấy tiền mua thuốc.

Trong khi Hoà đi mua thuốc, Khoa tiếp một người lạ. Vị khách bắt tay chàng, hai người kéo nhau ra vườn. Khách tự giới thiệu là luật sư bào chữa cho Ngô Kiếm tử tội, người đang được chàng săn sóc. Ông cũng đã làm mọi cách để kéo dài sự sống cho hắn. Khoa thầm nghĩ : À thì ra tên hắn là Ngô Kiếm, và cho tới bây giờ ta mới có một đồng minh là cái ông luật sư này. Ông luật sư cho biết ở toà dưới toà trên ông đều thất bại. Hiện chỉ còn hy vọng vào đơn xin khoan hồng. Khoa lễ phép hỏi :

- Thưa, có hy vọng gì không ?
- Còn nước còn tát, hy vọng hay không tôi không thể xác định.
- Thưa ông thế tôi phải làm gì bây giờ ?
- Hắn càng nhanh bình phục thì càng chóng ra pháp trường. Bác sĩ liệu lấy mà hành động. Theo tôi thì để cho hắn chết bệnh còn hơn .

Lúc đầu Khoa tưởng ông luật sư là đồng minh với chàng, nhưng lời nói của ông ta làm chàng thất vọng, luật sư từ già. Khoa thù người không muốn đứng lên. Biết làm sao bây giờ ?

Vào thời gian đó cũng là lúc y sĩ Hoà cho tử tội Ngô Kiếm biết sự thật về con người mà hắn đã nguyện rửa là “bác sĩ bản thủ vô lương tâm”. Nghe xong hắn chết lặng cả người. Chẳng khác gì hắn nghe tuyên án tử hình một lần nữa . Hắn nhìn lên trần nhà cắn răng lại , không thốt được một lời. Trong tâm hồn hắn một cơn bão ân hận nổi lên hoành hành dữ dội. Hắn nghĩ : Ngô Kiếm này một đời ngang dọc, xưng hùng xưng bá và cũng gặp lắm kẻ xưng hùng xưng bá. Ôi, tới lúc cuối đời mới gặp được người hùng thực sự. Tiếc thực, làm sao để đền đáp ơn người. Tự tử cho chàng khỏi bận tâm ư ? Xoàng lắm, cách đó của mấy mụ đàn bà. Vượt ngục để tìm cách trả ơn ư ? Chưa chắc đã xong lại còn làm lụy cho chàng . Ngô Kiếm nghĩ ngợi hồi lâu rồi hắn bật cười khoái trá . Tới phút chót người ta mới biết Ngô Kiếm này đền ơn đáp nghĩa ra sao !

Khoảng tháng sau ông luật sư tìm gặp Khoa. Chàng không đủ can đảm hỏi kết quả việc xét đơn xin khoan hồng. Ông ta nhìn chàng lắc đầu. Thế là hết. Khoa bàng hoàng cả người. Chàng nhìn xuống đất bước thẫn thờ...

***

Về sau những người tiếp xúc với Ngô Kiếm kể lại rằng : Từ khi rời bệnh viện trở về phòng giam tử tội, hắn thay đổi hẳn. Hắn không còn những cơn cuồng loạn hung hăng như trước nữa. Hắn bình tĩnh chờ đợi ngày cuối cùng. Thậm chí hắn còn trở nên yêu đời, yêu người. Hắn cười và chào hỏi tất cả những người ở ngoài song sắt.

Buổi sáng hôm ấy hắn dậy sớm như để vĩnh biệt mặt trời. Trên đường ra pháp trường thái độ hắn khá ung dung. Điều yêu cầu cuối cùng của hắn và được hội đồng thi hành án và đội hành quyết chấp nhận là, hắn nói :

- Tội tôi nặng lắm, không thể khác được. Nhưng tôi đã được cứu sống hơn một lần. Tôi dành lời cuối cùng để cảm phục và biết ơn người thầy thuốc đã để lại dòng máu của ông trong trái tim tôi . Tôi xin được nhận những viên đạn, với chỉ một yêu cầu cuối cùng, đừng nhắm vào quả tim. Quả tim này không phải của tôi. Nó là của một người hùng !!!